

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213202371
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1213202371.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania, IČO: 44 245 531, so sídlom Panenská 29, 811 03 Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou: AENEA Legal s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava proti žalovanej: R. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. P. X, XXX XX Q., zast. JUDr. Peter Vačok, advokát, so sídlom Vazovova 9/A, 811 07 Bratislava, v konaní o zaplatenie 8.827,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 23. septembra 2015, č. k. 51Cpr/2/2013-585, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 23.09.2015, č. k. 51Cpr/2/2013-585 vo veci samej p o t v r d z u j e .

Vo výroku o trovách prvostupňového konania napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 23.09.2015, č. k. 51Cpr/2/2013-585 m e n í , tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu iných trov konania v sume 1.059,- eur a trovy právneho zastúpenia v sume 5.344,29 eur, k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 3 dní.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 315,- eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 8.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8.827,15 eur od 14.12.2012 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.059,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.715,82 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 21.12.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 8.827,15 eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaná bola v rokoch 2008-2012 členom rady fondu. Členstvo v rade fondu je čestné. Člen rady fondu nemôže byť zamestnancom fondu. Žalobca mal za to, že z charakteristiky funkcie člena rady fondu vyplýva, že ak tento člen vykonáva činnosť pre fond, nie je oprávnený prijať odmenu za jej výkon. Napriek uvedenému žalobca ako zamestnávateľ konajúci prostredníctvom bývalého štatutárneho orgánu a žalovaná ako zamestnanec uzatvorili nasledovné dohody o vykonaní práce: 1. Dohodu zo dňa 11.03.2010, ktorej predmetom bolo rozpracovanie uznesenia vlády SR č. 734, zo dňa 14.10.2009 na podmienky fondu na zasadnutie konané dňa 16.03.2010, dohodnutá odmena bola vo výške 165,43 eur; 2. Dohodu zo dňa 19.04.2010, ktorej predmetom bola príprava návrhu na úpravu sadzovníka poplatkov a náhrad od 01.07.2010 a podklady poskytovania pôžičiek pre školský rok 2010/2011 na zasadnutie konané dňa 22.04.2010, dohodnutá odmena bola vo výške 165,43 eur; 3. Dohodu zo dňa 14.06.2010, ktorej predmetom bola príprava na dopracovanie štatútu fondu v súlade s uzneseniami rady fondu a dozornej rady a zmenami súvisiacimi

so zmenou sadzobníka poplatkov, a to v období od 15.06.2010 do 29.06.2010, dohodnutá odmena bola vo výške 4.000,- eur; 4. Dohodu zo dňa 20.10.2010, ktorej predmetom bola príprava analýzy posúdenia žiadosti o pôžičku v akademickom roku 2010/2011 so zameraním na príslušné školy a študentov študujúcich na zahraničnej VŠ s aspektom na zvýšenie pôžičky do 2-násobku zákonnej výšky vzhľadom na výšku školného, dohodnutá odmena bola vo výške 165,43 eur; 5. Dohodu zo dňa 15.12.2010, ktorej predmetom bola príprava návrhu na poskytovanie pôžičky v súvislosti s pripravovaným spolplatnením vysokoškolského vzdelávania v Českej republike a zvýšenia školného v Anglicku, dohodnutá odmena bola vo výške 165,43 eur; 6. Dohodu zo dňa 17.12.2010, ktorej predmetom bola príprava zhodnotenia kritérií priznávania pôžičiek uvedených v zákone po novele súvisiacich zákonov v období od 20.12.2010 do 31.12.2010, dohodnutá odmena bola vo výške 4.000,- eur; 7. odmena vo výške 165,43 eur vyplatená dňa 29.04.2011 na základe dohody o vykonaní práce. Na základe predmetných dohôd o vykonaní práce boli žalovanej vyplatené finančné prostriedky v celkovej výške 8.827,15 eur. Z obsahu týchto dohôd vyplýva, že každé plnenie na jej základe súvisí s pôsobením žalovanej v rade fondu, resp. záležitosťami patriacimi do pôsobnosti rady fondu, a preto mal žalobca za to, že žalovaná nebola oprávnená za tieto plnenia prijať odmenu, nakoľko výkon funkcie v rade bol čestný. Predmetné dohody boli uzatvorené v rozpore s § 3 ods. 8 zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, odporovali jeho zneniu a sú podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka neplatné. Žalovaná sa tak bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu a preto je povinná vrátiť poskytnuté plnenie. Žalobca nemá regresnú povinnosť voči žalovanej, nakoľko z charakteru plnení vyplýva, že boli realizované v rámci výkonu funkcie člena rady fondu, ktorá je čestná. Žalobca vo svojich písomných podaniach doplnil, že výročné správy fondu koncipovala samotná rada fondu. V roku 2011 Výbor NR SR pre vzdelávanie, vedu a mládež odmietol vziať na vedomie Výročnú správu fondu za rok 2010 a žiadal preveriť podozrenia z vykonaných pochybení. Osoby, ktoré mali dohliadať na fungovanie fondu sa dostali do podriadenej pozície voči riaditeľovi fondu. Námietku premlčania vznesená žalovanou považoval za nedôvodnú. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 05.10.2011, kedy sa štatutárny orgán žalobcu reálne dozvedel, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel od svojho právneho zástupcu s ohľadom na ním vypracované právne stanovisko. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že by sa žalobca reálne dozvedel o bezdôvodnom obohatení už skôr. Súd prvého stupňa platobným rozkazom zo dňa 22.02.2013, č. k. 31Ro/215/2013-54 uložil žalovanej povinnosť, aby do 15 dní od jeho doručenia zaplatila žalobcovi sumu 8.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 8.827,15 eur od 14.12.2012 do zaplatenia, nahradila mu trovy konania vo výške 529,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 627,77 eur alebo, aby v tejto lehote podala odpor. Žalovaná v podanom odpore uviedla, že žalobu považuje za nedôvodnú, nakoľko tvrdenia žalobcu sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Kompetencie žalovanej ako členky rady fondu patria do oblasti rozhodovacej a schvaľovacej. Členovia rady fondu nemali žiadne povinnosti v oblasti realizácie činnosti podľa potrieb fondu. Ustanovenie § 5 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde negatívne vymedzuje, kto môže byť členom rady fondu. Toto ustanovenie nedefinuje neplatnosť pracovnoprávneho vzťahu v prípade kolízie s členstvom v rade fondu a dozornej rady. Ak by člen rady fondu uzatvoril s fondom pracovnoprávny vzťah, bol by to dôvod na jeho odvolanie z funkcie člena rady fondu a nie na konštatovanie neplatnosti pracovnoprávneho vzťahu (uzatvorenej dohody o vykonaní práce). Nakoľko vznikla potreba vykonať činnosti, ktoré nespádali do kompetencie člena rady fondu a neboli náplňou práce existujúcich zamestnancov fondu, riaditeľ fondu po porade s audítorom fondu uzatvoril so žalovanou a ďalšími členmi rady fondu dohody o vykonaní práce, na základe ktorých žalovaná v dobrej viere prijala plnenie od fondu. Žalovaná mala za to, že s poukazom na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce neplatnosť právneho úkonu, nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak ju nespôsobil. Žalovaná namietla aj premlčanie uplatneného nároku. Žalovaná vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že úlohy rady fondu patria do oblasti rozhodovacej a schvaľovacej a vyplývajú priamo zo zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde. Žalovaná si plnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývali zo zákona o Študentskom pôžičkovom fonde alebo zo štatútu fondu. Pôsobenie vo fonde brala ako česť. Riaditeľ fondu musel riešiť odborné otázky, nemal s kým spolupracovať, tak oslovil žalovanú a niektorých ďalších členov rady fondu. Súd prvého stupňa v poradí prvým rozsudkom zo dňa 06.12.2013, č.k. 51Cpr/2/2013-336 žalobu zamietol. Dospel k záveru, že uplatnený nárok nie je premlčaný, nakoľko pre ustálenie okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je v zmysle platnej judikatúry možné považovať okamih upozornenia účastníka zmluvy na jej neplatnosť, napríklad kontrolnými orgánmi. V danom prípade bolo rozhodujúce stanovisko vypracované právnym zástupcom žalobcu tzv. „memorandum“ zo dňa 05.10.2011. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 21.12.2012, bola podaná včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby. Následne súd prvého stupňa dospel k záveru, že dohody o vykonaní práce sú podľa

ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce nerieši otázku neplatnosti právneho úkonu (s výnimkou § 17, ktorý však vzhľadom na jeho obsah nie je možné aplikovať na prejednávajúcu právnu vec s poukazom na dôvody neplatnosti dohôd o vykonaní práce uvádzané žalobcom), a preto bolo potrebné s odkazom na § 1 Zákonníka práce aplikovať v danej veci predpis *lex generalis*, t.j. Občiansky zákonník. Súd prvého stupňa mal za to, že žalovanou vykonané činnosti nepatrili do pôsobnosti člena rady fondu, boli vykonané nad rámec jej povinností, pričom požiadavka na ich vykonanie prišla zo strany samotného žalobcu, ktorý predmetné dohody aj predložil žalovanej, sformuloval ich obsah a zadal žalovanej požiadavky na ich vypracovanie. Z uvedených dôvodov žalovanej za vykonanie týchto činností patrila odmena, pričom jej výška bola určená dohodou zmluvných strán.

Krajský súd v Bratislave, na odvolanie žalobcu, uznesením zo dňa 19.06.2014, č. k. 6CoPr/4/2014-375 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd bol v zhode so súdom prvého stupňa, že nárok žalobcu bol uplatnený včas, že dohody o vykonaní práce sú absolútne neplatné pre obchádzanie zákona, a to minimálne ust. § 5 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde a že výkon funkcie člena rady fondu je výkonom čestným, t.j. bez nároku na odmenu. Odvolací súd uviedol, že bolo potrebné zistiť, či predmet činností, ktorý bol obsahom dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom vymedzeného rámca úloh člena rady fondu. Poukázal na to, že ak si žalovaná iba plnila svoju funkciu člena rady fondu, za výkon ktorej nemohla poberať odmenu, nemohla ani prijať finančné prostriedky, ktoré jej boli vyplatené v rokoch 2010 až 2011 a musí ich žalobcovi v celom rozsahu vrátiť. Ak predmet činností, ktorý bol obsahom dohôd o vykonaní práce bol mimo rámca zákonom a štatútom vymedzeného rozsahu úloh člena rady fondu, tak potom bude potrebné doplniť dokazovanie o vykonaní/nevykonaní prác definovaných v dohodách, ďalej či boli vykonané/nevykonané v celom rozsahu a zároveň vykonať dokazovanie o hodnote prác. Odvolací súd uviedol, že kompetencie člena rady fondu nemajú výlučne rozhodovací a schvaľovací charakter, v kompetencii člena rady fondu je aj vykonávanie iných úloh a povinností vyplývajúcich zo zákona o Študentskom pôžičkovom fonde a štatútu fondu, rozhodovať/schvaľovať neznamena len hlasovať, ale výklad tohto pojmu je oveľa širší. Preto je potrebné podrobne analyzovať predmet každej dohody o vykonaní práce.

Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 8.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8.827,15 eur od 14.12.2012 do zaplatenia, ako i trovy konania vo výške 1.059,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.715,82 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zo zákona č. 396/2012 Z.z. o Fonde na podporu vzdelávania, konkrétne § 23 vyplýva, že právnym nástupcom Študentského pôžičkového fondu, ktorý bol zriadený zákonom č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde a Pôžičkového fondu pre začínajúcich pedagógov, ktorý bol zriadený zákonom č. 401/2002 Z.Z. o Pôžičkovom fonde pre začínajúcich pedagógov je Fond na podporu vzdelávania, IČO: 47 245 531. Žalovaná bola od 13.06.2002 do 02.01.2012 členkou rady fondu, pričom v čase od 09.03.2010 do 02.01.2012 vykonávala funkciu predsedníčky rady fondu. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca a žalovaná uzatvorili nasledovné dohody o vykonaní práce: 1. Dohodu zo dňa 11.03.2010, ktorej predmetom bolo rozpracovanie uznesenia vlády SR č. 734 zo dňa 14. 10.2009 na podmienky fondu na zasadnutie konané dňa 16.03.2010, s dohodnutou odmenou vo výške 165,43 eur (dňa 16.03.2010 žalovaná prevzala odmenu 134,- eur netto) ; 2. Dohodu zo dňa 19.04.2010, ktorej predmetom bola príprava návrhu na úpravu sadzobníka poplatkov a náhrad od 01.07.2010 a podklady poskytovania pôžičiek pre školský rok 2010/2011 na zasadnutie konané dňa 22.04.2010, s dohodnutou odmenou vo výške 165,43 eur (dňa 22.04.2010 žalovaná prevzala odmenu 134,- eur netto); 3. Dohodu zo dňa 14.06.2010, ktorej predmetom bola príprava na dopracovanie štatútu fondu v súlade s uzneseniami rady fondu a dozornej rady a zmenami súvisiacimi so zmenou sadzobníka poplatkov, a to v období od 15.06.2010 do 29.06.2010, s dohodnutou odmenou vo výške 4.000,- eur (na účet žalovanej bola z účtu žalobcu poukázaná suma 3.240,- eur); 4. Dohodu zo dňa 20.10.2010, ktorej predmetom bola príprava analýzy posúdenia žiadosti o pôžičku v akademickom roku 2010/2011 so zameraním na príslušné školy a študentov študujúcich na zahraničnej VŠ s aspektom na zvýšenie pôžičky do 2-násobku zákonnej výšky vzhľadom na výšku školného, s dohodnutou odmenou vo výške 165,43 eur (dňa 22.10.2010 žalovaná prevzala odmenu 134,- eur netto); 5. Dohodu zo dňa 15.12.2010, ktorej predmetom bola príprava návrhu na poskytovanie pôžičky v súvislosti s pripravovaným spoplatnením vysokoškolského vzdelávania v Českej republike a zvýšenia školného v Anglicku, s dohodnutou odmenou vo výške 165,43 eur (dňa 17.12.2010 žalovaná prevzala odmenu 134,- eur netto); 6. Dohodu zo dňa 20.12.2010, ktorej predmetom bola príprava zhodnotenia kritérií priznávania pôžičiek uvedených v zákone po novele súvisiacich zákonov v období od 20.12.2010 do 31.12.2010, s dohodnutou odmenou vo výške 4.000,- eur (na účet žalovanej bola z účtu žalobcu dňa 20.12.2010 poukázaná suma 3.240,- eur) ; 7. Dohodu zo dňa 20.04.2011, ktorej

predmetom bolo vypracovanie alternatívneho návrhu poskytovania pôžičiek v školskom roku 2011/2012 v nadväznosti na zmeny vo vysokom v školstve publikované v médiách, s dohodnutou odmenou vo výške 165,43 eur (dňa 29.04.2011 bola žalovanej vyplatená odmena vo výške 165,43 eur brutto - 134,- eur netto. Listom zo dňa 04.12. 2012 žalobca vyzval žalovanú na vrátenie sumy 24.907,20 eur, ktoré jej boli vyplatené v rozpore so zákonom. Žalovaná predmetnú výzvu prevzala dňa 10.12.2012. Súd prvého stupňa konštatoval, že sa nebude opätovne zaoberať otázkou premlčania nároku uplatneného žalobcom ani otázkou platnosti dohôd o vykonaní práce, nakoľko v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu považuje za ustálené, že nárok bol žalobcom uplatnený včas, tzn. nárok žalobcu nie je premlčaný a dohody o vykonaní práce sú pre obchádzanie zákona, a to minimálne ust. § 5 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde absolútne neplatné. Rovnako mal v zhode s odvolacím súdom za to, že funkcia člena rady fondu je funkciou čestnou. Za spornú označil skutočnosť, či činnosti, ktoré boli predmetom neplatných dohôd o vykonaní práce uzatvorených medzi fondom a žalovanou patria medzi činnosti člena rady fondu, ktoré mu vyplývajú zo zákona a štatútu fondu. Vec právne posúdil podľa § 7 ods. 1, 2, 14, § 8 ods. 15 štatútu fondu; ďalej § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 až 8, § 4, § 5 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde; § 226 ods. 2 a 4 zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce; § 39, 451 ods. 1 a 2, § 456, 457, 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde, z ktorej vyplýva, že do pôsobnosti rady fondu patrí rozhodovanie o všetkých zásadných otázkach týkajúcich sa fondu, pričom ich výpočet je v zákone demonštratívny. Mal za to, že predmet činností, ktoré mal člen rady fondu vykonávať je potrebné vykladať v širšom zmysle. Súčasťou kompetencie člena rady fondu sú aj iné úlohy a povinnosti ako rozhodovať a schvaľovať predložené dokumenty. Porovnaním obsahu dohôd o vykonaní práce so zákonom o Študentskom pôžičkovom fonde a štatútom fondu zistil, že činnosti v nich obsiahnuté sa týkajú poskytovania pôžičiek, a teda ide o jednu z primárnych úloh, ktoré má fond vykonávať, napr. povinnosť určovania kritérií na priznanie pôžičiek študentom by nemala byť v kompetencii bežného zamestnanca fondu, ale orgánu fondu, ktorý ho riadi alebo kontroluje, ďalej možnosť upravovania manipulačných poplatkov vyplýva rade fondu ako úloha priamo z § 8 ods. 15 štatútu fondu. Obsah činností v zmysle dohôd spadal do rozsahu povinností a úloh člena rady fondu a tieto činnosti možno subsumovať pod rozhodovací/schvaľovací proces v jeho širšom význame. Väčšia časť činností, ktoré mala žalovaná na základe dohôd o vykonaní práce vykonať, boli uložené členom rady fondu v uzneseniach ako úlohy na vypracovanie na zasadnutiach rady fondu a dozornej rady fondu a tieto im boli uložené práve z titulu výkonu ich čestnej funkcie. Súd prvého stupňa doplnil dokazovanie najmä opakovaným výsluchom I.. L. S., ktorý bol štatutárom fondu v čase poukazania finančných prostriedkov žalovanej, ktorý len všeobecným konštatovaním potvrdil, že práce boli vykonané. Výpovede L.. L. M., U.. L. Š.B., ktorí boli členmi rady fondu v období, keď v tomto orgáne pôsobila aj žalovaná, a voči ktorým sú fondom vedené obdobné spory založené na totožnom skutkovom a právnom základe, považoval za účelové (zaujaté) vzhľadom na ich pomer k prejednávanej veci. Títo svedkovia navyše nepotvrdili, že by skutočne videli výstupy vypracované žalovanou, uviedli len, že oni si splnili svoje úlohy a odovzdali svoje výstupy riaditeľovi fondu. Svedok I.. G. Q., ktorý bol audítorom fondu v čase vyplácania finančných prostriedkov žalovanej, vo svojej výpovedi uviedol, že dohody o vykonaní práce posudzoval z ekonomického hľadiska, pričom ani tento svedok nepotvrdil, že by kontroloval práve dohody uzatvárané so žalovanou a videl výstupy k týmto jej konkrétnym dohodám.

Súd prvého stupňa následne dospel k záveru, že predmet činností, ktorý bol obsahom (absolútne neplatných) dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom a štatútom vymedzeného rámca úloh člena rady fondu. Mal za to, že žalovaná si ich výkonom len plnila svoju funkciu, ktorá bola čestnou, tzn. bezodplatnou. Keďže výkonom týchto činností žalovaná len plnila svoju funkciu člena rady fondu, za výkon ktorej nemohla poberať odmenu, nemohla prijať ani finančné prostriedky, ktoré jej boli vyplatené v rokoch 2010 až 2011. Tieto finančné prostriedky vo výške 8.827,15 eur predstavujú podľa § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka majetkový prospech žalovanej získaný plnením z neplatného právneho úkonu, a preto ich žalovaná ako bezdôvodné obohatenie musí žalobcovi vrátiť. Žalovaná nepreukázala, či existujú výstupy na základe dohôd o vykonaní práce, a či teda v skutočnosti vykonala činnosti, za ktoré jej bola vyplatená odmena. Žalovaná predložila súdu len jeden výstup, ktorý však nesúvisel so žiadanou úlohou zadanou v dohodách o vykonaní práce. Nie je možné, aby žalobca preukazoval negatívnu skutočnosť, a teda nevykonanie prác. Ak by žalovaná preukázala vykonanie prác, až potom by sa dôkazné bremeno presunulo na žalobcu, ktorý by musel preukázať skutočnosti, ktoré by existenciu práva žalovanej na zaplatenie odmeny vylučovali. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobe vyhovel. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

a v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 1.059,- eur titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu a za odvolanie a v sume 4.715,82 eur titulom trov právneho zastúpenia za 15 úkonov právnej služby á 253,94 eur (príprava a prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd dňa 21.12.2012, 18.04.2013, 27.11.2013, 09.01.2015, 15.01.2015, 13.07.2015, odvolanie dňa 18.02.2014, účasť na pojednávaniach v dňoch 14.06.2013, 23.10.2013, 06.12.2013, 22.10.2014, 29.04.2015, 17.06.2015, 23.09.2015), 2 x 7,63 eur režijný paušál, 5 x 7,81 eur režijný paušál, 2 x 8,04 eur režijný paušál, 6 x 8,39 eur režijný paušál, + príslušná sadzba DPH (20%). Súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi odmenu za tieto úkony právnej služby - oznámenie zo dňa 20.03.2013 (nakoľko právny zástupca žalobcu oznámil súdu skutočnosť, ktorá vyplývala priamo zo zákona, teda, že právnym nástupcom študentského pôžičkového fondu sa od 01.01.2003 stal fond na podporu vzdelávania); vyjadrenie zo dňa 28.06.2013 (ktorým právny zástupca žalobcu doložil listinné dôkazy); vyjadrenie zo dňa 17.07.2013 (ktorým sa právny zástupca žalobcu vyjadril k námietke premlčania, hoci toto vyjadrenie mohol urobiť priamo na pojednávaní konanom dňa 14.06.2013); vyjadrenie zo dňa 22.08.2013 (ktorým právny zástupca žalobcu doložil do spisu listinné dôkazy); vyjadrenie zo dňa 21.10.2013 (ktorým právny zástupca žalobcu doložil do spisu rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok a v tomto podaní len citoval časti z predloženého rozsudku) - na podanie všetkých týchto vyjadrení nebol žalobca vyzvaný súdom a tieto podania neobsahujú žiadne také skutočnosti, ktoré by boli potrebné k rozhodnutiu súdu vo veci; vyjadrenie žalobcu v odvolacom konaní zo dňa 30.06.2014 (ktoré bolo vyhotovené a doručené potom, ako odvolací súd uznesením zo dňa 19.06.2014 vo veci rozhodol s tým, že toto podanie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by žalobca neuvádzal v podanom odvolaní a v predchádzajúcich písomných podaniach založených v spise); nahliadnutie do spisu (nakoľko uvedený úkon nie je úkonom právnej služby, za ktorý by advokátovi patrila odmena); vyjadrenie a doloženie rozhodnutia zo dňa 26.01.2015 (uvedeným podaním žalobca doložil do spisu rozhodnutie Krajského súdu v Trnave); vyjadrenie zo dňa 30.03.2015 (ktorým žalobca doložil do spisu listinné dôkazy - čestné vyhlásenie p. B. J. Y.); vyjadrenie zo dňa 04.05.2015 (ktorým žalobca navrhol vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, pričom ich výsluch navrhoval aj vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach a na pojednávaniach); vyjadrenie a doloženie rozhodnutí (U. J. B.), ktorými žalobca doložil súdu do spisu rozhodnutia iných súdov v obdobných sporoch. Všetky vyššie uvedené právne úkony - vyjadrenia, za ktoré súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi odmenu, neobsahujú žiadne skutočnosti, ktoré by boli podstatné pre rozhodnutie súdu vo veci samej, ide len o zhrnutie predchádzajúcich vyjadrení, doloženie listinných dôkazov a citácie rozhodnutí iných súdov v obdobných veciach a ich predloženie. Preto priznanie odmeny za takéto úkony nebolo možné považovať za účelne vynaložené náklady potrebné na uplatnenie či bránenie práv žalobcu, za ktoré by advokátovi patrila odmena. V tomto smere súd prvého stupňa poukázal na to, že nemôže byť na ťarchu druhému účastníkovi konania, ak právny zástupca protistrany doručuje súdu opakovane svoje písomné vyjadrenia v podobe viacerých podaní, hoci tieto mohli byť súčasťou jedného podania, a podáva neustále písomné vyjadrenia, na ktoré nebol súdom vyzvaný, a ktorých obsah mohol predniesť aj priamo na pojednávaniach do zápisnice (vyjadrenie sa k svedeckým výpovediam, vyjadrenie sa k námietke premlčania).

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne. Podané odvolanie odôvodnila tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). V úvode odvolania žalovaná opísala právny záver súdu týkajúci sa charakteru kompetencie člena rady fondu, nutnosť výkladu kompetencie člena rady fondu v jej širšom význame, ďalej zhrnula skutkové a právne závery súdu o vykonanom porovnaní obsahu činností definovaných v dohodách o vykonaní práce so zákonom a štatútom fondu, skonštatovala, že boli prijaté uznesenia rady fondu a dozornej rady, a že odbornosť bola jedným z dôvodov zvolenia žalovanej do rady fondu. Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že umiestnenie § 5 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde nie je náhodné. Predmetné ustanovenie primárne určuje vzťah riaditeľa a fondu. Označené ustanovenie vylučuje možnosť zamestnancov stať sa členmi rady fondu, čím zákonodarca sledoval cieľ ustanoviť členov rady fondu z okruhu - nezávislých osôb, ktoré nebudú s organizáciou v pracovnom pomere. Predmetné ustanovenie má výslovne organizačný charakter a upravuje výlučne jednu z podmienok členstva v rade fondu. Tento záver podporuje aj dôvodová správa k zákonu o Študentskom pôžičkovom fonde, kde sa uvádza, že riaditeľ je zamestnancom fondu a nie je členom rady fondu. Cieľom ustanovenia § 5 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde je zamedziť súbehu výkonu funkcie riaditeľa ako zamestnanca a štatutára fondu na jednej strane, s členstvom a výkonom funkcie člena rady fondu na druhej strane. Predmetné ustanovenie nemôže mať dopad na súkromnoprávne vzťahy osôb založených podľa osobitných právnych predpisov, a to ani s prihliadnutím na § 39 zákona č.

40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Účinky predmetného ustanovenia sa môžu prejavíť len vo vzťahu k výkonu funkcie, jej straty, vzniku a pod., nemožno ho vykladať rozširujúco mimo predmetu úpravy zákona o Študentskom pôžičkovom fonde. Označená norma má brániť tomu, aby sa členom rady fondu stala osoba v pracovnom pomere k fondu. Nemožno formuláciu chápať tak, že člen rady fondu nemôže nad rámec svojej funkcie pod sankciou neplatnosti obstaráť pre fond akékoľvek, hoci i marginálne záležitosti. Žalovaná poukázala na analógiu s § 11 ods. 2, v spojení s § 25 ods. 2 písm. h) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorých funkcia poslanca obecného zastupiteľstva je nezlučiteľná s výkonom funkcie zamestnanca obce, v ktorej bol zvolený. Žiadne ustanovenie zákona o Študentskom pôžičkovom fonde neobsahuje zákaz uzatvárať akékoľvek dohody podľa pracovného práva alebo iné dohody, v opačnom prípade by to bolo v rozpore so zásadou zmluvnej voľnosti a princípom, čo nie je zakázané, je dovolené. Zákon č. 396/2012 Z.z. o Fonde na podporu vzdelávania už upravuje nárok na odmenu za výkon funkcie člena rady fondu. Informácia o vyplácaní odmien na základe dohôd o vykonaní práce fondom bola súčasťou správy o hospodárení fondu.

Žalovaná ďalej uviedla, že z ničoho nevyplýva, že zákonodarca pri koncipovaní zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde a použití pojmu zamestnanec mal na mysli zamestnanca v zmysle zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. Bolo nutné skúmať, či činnosti vykonávané žalovanou svojou povahou a okolnosťami naplňali charakter závislej práce, a teda či žalovaná bola zamestnancom v zmysle § 11 Zákonníka práce. Právny vzťah uzatvorený medzi žalovanou a fondom bolo možné kvalifikovať, napr. ako zmluvu o dielo, príkaznú zmluvu alebo inú nepomenovanú zmluvu. Ak chýba prvok závislosti, nemožno o aplikácii pojmu zamestnanec uvažovať. Ak člen rady vykonáva pre fond i iné činnosti na základe osobitných dohôd, zákon neustanovuje žiadnu prekážku, aby bol člen rady za iné činnosti mimo výkon svojej funkcie odmeňovaný. Žalobca musel v čase uzatvárania dohody o vykonaní práce vedieť, že „zamestnanci nesmú byť členmi rady fondu a dozornej rady“ a že „členstvá a funkcie v rade fondu sú čestné a že za výkon tejto funkcie neprislúcha odmena“ minimálne v takej miere ako žalovaná a napriek tomu žalobca so žalovanou uzatvoril dohodu o vykonaní práce. Žalovaná poukázala na potrebu aplikácie § 17 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce.

Žalovaná ďalej poukázala na § 451, § 457, § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a synalagmu záväzkového vzťahu. V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanej odmeny, ktoré by žalovaná mala žalobcovi vrátiť výmenou za plnenia, ktoré poskytla žalovaná žalobcovi. Plnenia, ktoré poskytla žalovaná už boli žalobcom spotrebované, a preto by žalobca mal žalovanej poskytnúť peňažnú náhradu v rovnakej výške, v akej bola žalovanej poskytnutá odmena žalobcom. Popri navonok platnej právnej úprave zákona o Študentskom pôžičkovom fonde a štatútu fondu, platilo v čase členstva žalovanej v rade fondu ako i pred jej členstvom v rade fondu pravidlo, zvyklosť, úzus odmeňovania členov rady fondu za práce vykonané na základe dohôd o vykonaní práce, ktorý vyplynul z rokmi ustálenej praxe. Žalovaná v tejto súvislosti uviedla, že ustálená prax a zvyklosti sa v pracovnom práve bežne používajú. Žalobca počas pôsobenia žalovanej v rade fondu ustálenú prax vyplácania odmien na základe dohôd o vykonaní práce nikdy nespochybnil, nevypovedal, neodstránil. Žalovaná dôvodne a dobromyseľne verila a spoliehala sa na súlad žalobcovho postupu so zákonom. Auditor ani iné orgány tento postup počas každoročnej kontroly nespochybnili. Ustálené postupy majú viažuce účinky a musia platiť aj voči žalovanej, nakoľko platili aj voči predchádzajúcim členom rady fondu. Ak by mala byť odmena žalovanej odňatá, bola by oproti ostatným členom rady fondu znevýhodnená a došlo by k porušeniu zásady § 13 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, a to všeobecnej zásade rovnosti. Súd mal preskúmať, či žalovaná uzatvorením dohôd o vykonaní práce spĺňala náležitosti kladené na zamestnanca v zmysle definície § 11 Zákonníka práce. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru a komentáre k európskemu právu, ktoré sa zaoberá a upravuje problematiku pracovného práva. Primárnym účelom zadania prác, ktoré žalovaná pre fond vykonala, nebolo zamestnávať ju ako zamestnanca fondu. Zo strany žalovanej primárnym účelom vykonania prác pre fond nebolo získať vo fonde zamestnanie a jeho prostredníctvom si zabezpečiť stály príjem. Skutočným účelom zadaných a vykonaných prác zo strany žalobcu aj žalovanej bolo zabezpečiť riadne, čo najefektívnejšie fungovanie fondu za pomoci žalovanej súčinnosti, nakoľko vo fonde chýbali zamestnanci, ktorí by vedeli potrebné údaje a informácie poskytnúť.

Žalovaná uviedla, že záver, že obsah činností upravený v dohodách o vykonaní práce spadal do kompetencie člena rady fondu v zmysle zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde alebo v zmysle štatútu fondu je nesprávny. Žalovaná neposkytla fondu práce, ktoré súviseli s jej pôsobením v rade fondu, resp. záležitosťami patriacimi do pôsobnosti rady fondu.

Žalovaná poukázala na fakt, že súd sa zaoberal aj otázkou, či žalovaná skutočne vykonala práce v zmysle dohôd o vykonaní práce. Súd v tejto súvislosti vykonal výsluch I. L. S., ktorý však podľa súdu len všeobecným konštatovaním potvrdil, že práce vykonané boli, pričom uvedené bližšie nešpecifikoval.

Žalovaná zopakovala záver súdu, že ani ona nepredložila konajúcemu súdu dôkazy o tom, že práce pre fond vykonala. Žalovaná v tejto súvislosti uviedla, že nemala zákonnú archivačnú povinnosť týkajúcu sa výstupov na základe dohôd o vykonaní práce. Žalovaná nemala inú možnosť ako svoje tvrdenia preukazovať výsluchom svedkov. Podľa názoru žalovanej súd prvého stupňa nechal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov (výsluch I. L. S., L. L. M., U. L. Š.) vyplynuli. Súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, vyšli počas konania najavo, vyplynuli z prednesu svedkov. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá procesným ustanoveniam (§ 133 až 135 Občianskeho súdneho poriadku). Vyslúchaní svedkovia jednoznačne potvrdili analytický charakter činností definovaných v dohodách o vykonaní práce. Obsah predmetných činností bol jednoznačne nad rámec funkcie člena rady fondu. Súd výpoveď I. S. nehodnotil s ohľadom na ďalšie vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti, a to predovšetkým na svedeckú výpoveď I. G. Q., U., audítora, ktorý uviedol, že starostlivo dohliadol na to, aby všetky práce podľa dohôd boli vykonané, zisťoval, či nejaký výstup bol a trval na tom, že výstupy musia byť. Hoci sa svedkovia nevyjadrovali konkrétne z ich výpovede vyplývalo, že žalovaná činnosti riadne vykonala. Ak by žalovaná činnosti riadne nevykonala, jeden zo svedkov by sa uvedené musel dozvedieť. Navyše ide o osoby, ktoré mali vzťah k samotnému žalobcovi (štatutár, audítor), a preto nie je namieste spochybňovať ich výpovede. Samotný žalobca v rámci žalobného návrhu netvrdil, že žalovaná práce nevykonala. Súd vôbec neuvádza, ktoré činnosti považoval za patriace do výkonu funkcie člena rady fondu a prečo. Nepoukazuje ani na žiadne dôkazy, na základe ktorých by k týmto záverom dospel. Súd sa obmedzil na porovnanie dohôd so zákonom a štatútom fondu. Samotné dohody nemôžu slúžiť ako dôkaz na posúdenie vykonaných činností. Z označenia činností v jednotlivých dohodách vyplýva, že tieto činnosti nemali rozhodovací ani kontrolný charakter prezumovaný pre výkon funkcie člena rady fondu, ale boli to predovšetkým analytické a rešeršné práce a štúdie problematiky zahraničných zákonov týkajúcich sa študentských pôžičiek, prípadové štúdie komplikovaných riešení, ktoré patrili v danom čase do kompetencie riaditeľa fondu. Žalovaná namietla posúdenie otázky premlčania. Vychádzajúc z premisy, že dohody o vykonaní práce sú neplatné, potom o skutočnosti zakladajúcej neplatnosť dohôd žalobca musel vedieť už v okamihu, keď predmetné dohody uzatváral. Argumentáciu žalobcu, že sa o uvedenom dozvedel až zo stanoviska právneho zástupcu a až týmto okamihom začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, nemožno prijať, nakoľko by išlo o zásadné spochybnenie základného právneho princípu ignorancia legis neminem excusat. Žalovaná poukázala na rozhodovaciu činnosť aj iných súdov v skutkovo a právne totožných veciach.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie i žalobca a napadol ním výrok o trovách konania (tú časť, v ktorej mu súd prvého stupňa nepriznal odmenu za niektoré úkony právnej služby). Poukázal na to, že oznámením zo dňa 20.03.2013 upresnil identifikáciu fondu vrátane identifikačného čísla, na základe skutočnosti, ktorá nastala až po začatí súdneho konania. Vo vyjadrení zo dňa 26.06.2013 reagoval na výzvu súdu, aby doručil štatút fondu a výročnú správu fondu, a to v lehote určenej súdom. Zároveň k predmetným dokladom uviedol skutočnosti a fakty, ktoré boli dôležité pre uplatňovanie jeho práv. Vo vyjadrení zo dňa 17.07.2013 reagoval na námietku premlčania vznesenú žalovanou na pojednávaní dňa 14.06.2013, a preto sa toto vyjadrenie týka zásadnej otázky tohto konania, pričom sa súčasne vyjadroval najmä k judikatúre a memorandu zo dňa 05.10.2011. Vo vyjadrení zo dňa 22.08.2013 predložil dôkazy na podporu svojich tvrdení, a to dohodu o vykonaní práce z roku 2011. Vo vyjadrení zo dňa 21.10.2013 poukázal na rozhodnutie iného súdu, ktorý rozhodoval v skutkovo a právne totožnej veci, s tým, že má zato že je oprávnený označovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, resp. právnych názorov. Vo vyjadrení zo dňa 30.06.2014 poukázal najmä na neadekvátnosť výšky odmien, ktoré boli fondom poukázané žalovanej, pričom v čase doručovania predmetného vyjadrenia nemal a ani nemohol mať vedomosť o rozhodnutí odvolacieho súdu. Navyše z dôvodu zrušenia rozsudku odvolacím súdom sa pokračovalo ďalej a v rámci opätovného konania na súde prvého stupňa sa riešila aj otázka adekvátnosti /neadekvátnosti výšky poukazovaných odmien. Nahliadnutie do spisu dňa 23.01.2015 považuje za riadny úkon právnej služby. Nahliadnutím do spisu sa žalobca snažil zistiť totožnosť navrhovaných svedkov za účelom riadnej prípravy na termín pojednávania, a preto predmetný úkon možno posúdiť ako ďalšiu poradu. Vo vyjadrení zo dňa 26.01.2015 poukázal na rozhodnutie iného súdu, ktorý rozhodoval v skutkovo a právne totožnej veci a preto má zato, že bol oprávnený a zároveň povinný označovať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vo vyjadrení zo dňa 30.03.2015 poukázal a doložil čestné vyhlásenia osôb, ktoré v čase vykonávania kontroly hospodárenia vo fonde pôsobili. Aj týmto iba označoval dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vo vyjadrení zo dňa 04.05.2015 poukázal na nutnosť vykonania konkrétnych dôkazov. Vo vyjadrení zo dňa 14.05.2015 reagoval na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 29.04.2015, a na ktorom boli vypočutí niekoľkí svedkovia navrhnutí žalovanou, nakoľko na predmetnom pojednávaní žalobca nemal priestor podrobne a v jednotlivých súvislostiach

poukazovať na zásadné skutočnosti, ktoré zo svedeckých výpovedí vyplývali. Žalobca tak realizoval iba svoje právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Vo vyjadrení zo dňa 08.10.2015 poukázal na rozhodnutie iného súdu, ktorý rozhodol v skutkovo a právne totožnej veci, čím realizoval iba svoje právo označovať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Uvedené sa rovnako týka aj vyjadrenia zo dňa 16.07.2015. Napokon súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi odmenu za úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 27.10.2014, pričom neuviedol žiadny dôvod. Žalobca predmetné podanie považuje za jedno z kľúčových, nakoľko jeho obsahom sú vyjadrenia a doklady preukazujúce, že obsah činností uvedený v neplatných dohodách o vykonaní práce bol aj obsahom zasadnutí rady a dozornej rady fondu a úloh udelených jednotlivým členom rady a dozornej rady fondu na zasadnutiach rady a dozornej rady fondu, a teda súčasťou výkonu funkcie člena rady alebo dozornej rady fondu. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že sa jednalo o opakujúce sa podania, resp. o podania, ktoré mohli byť súčasťou jedného vyjadrenia. Z týchto dôvodov žalobca považuje všetky vyššie označené úkony za účelné uplatňovanie a bránenie práv žalobcu a preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nielen trovy konania vo výške 1.059,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.715,82 eur, ale trovy právneho zastúpenia vo výške 4.250,45 eur. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca a navrhol napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdiť. Poukázal na to, že súd prvého stupňa dodržal § 226 O.s.p., keď zohľadnil právny názor vyslovený odvolacím súdom a v rámci opätovného prejednaní veci sa zameril predovšetkým na dokazovanie skutočností, ktoré dosiaľ neboli dostatočne preukázané. Najmä na to, či činnosti, ktoré boli obsahom neplatných dohôd o vykonaní práce spadali, alebo nespádali do rámca výkonu funkcie člena rady fondu a či tieto činnosti boli, alebo neboli vykonané. Mal za to, že žalovaná sa vo svojom odvolaní zaoberala otázkami, ktoré už konajúcimi súdmi boli zhodne posúdené, zhodnotené a vyriešené, napr. otázka platnosti dohôd o vykonaní práce, otázka premlčania. Za najdôležitejšiu považoval skutočnosť, že činnosti, ktoré boli obsahom neplatných dohôd o vykonaní práce spadali do rámca výkonu funkcie člena rady fondu. V nadväznosti na uvedené, je tak irelevantné skúmať všetky ďalšie dôvody a argumenty uvádzané žalovanou. Ak činnosti, ktoré boli obsiahnuté v neplatných dohodách o vykonaní práce spadali do rámca výkonu funkcie člena rady fondu, tak je nepodstatné skúmať, či žalovaná tieto činnosti vykonala alebo nevykonala. Ak žalovaná tieto činnosti vykonala, tak pristúpila k výkonu svojej čestnej a bezodplatnej funkcie člena rady fondu. Ak žalovaná tieto činnosti nevykonala, tak nepristúpila k výkonu svojej čestnej a bezodplatnej funkcie člena rady fondu. Navyše súd prvého stupňa v rámci vykonaného dokazovania správne dospel k záveru, že tieto činnosti vykonané ani neboli. Poukázal na to, že ak vo fonde platil úzus, na základe ktorého boli členom rady fondu poukazované finančné prostriedky z titulu dohôd o vykonaní práce a tento úzus je v rozpore so zákonom, nekonvaliduje to uvedený stav. Ak sa žalobca nedomáhal voči žalovanej bezdôvodného obohatenia z titulu dohôd o vykonaní práce datovaných najmä pred roka 2009, bolo tak práve z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby. Žalobca nemá za to, že by priznaním žalobcovho nároku došlo k znevýhodneniu žalovanej oproti iným členom rady fondu. Má za to, že žalovaná nepreukázala vykonávanie analytickej činnosti v prospech fondu. Vo fonde existoval konflikt záujmov. Namietal, že žalovaná nevykonala práce na podklade dohôd o vykonaní práce. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, na základe akých právnych úvah a skutkových zistení dospel k záveru, že činnosti obsiahnuté v neplatných dohodách o vykonaní práce spadajú do rámca výkonu funkcie člena rady fondu, resp. dozornej rady. Súd prvého stupňa potom dospel k správne záveru, že predmet činností, ktorý bol obsahom neplatných dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom a štatútom vymedzeného rámca úloh člena rady fondu, a preto je nepochybné, že žalovaná si len plnila svoju funkciu, ktorá bola funkciou čestnou, t.j. bezodplatnou.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 13.06.2016 podľa § 211 ods. 2, v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k

správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým žalobe žalobcu vyhovel.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Odvolací súd je v zhode so súdom prvého stupňa, že nárok žalobcu bol uplatnený včas, nakoľko ku dňu podania žaloby (21.12.2012) nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, kedy žalobca skutočne (reálne) zistil, že dohody o vykonaní práce uzavreté so žalovanou sú neplatné, a teda, že plnenie na ich základe predstavuje bezdôvodné obohatenie. Za okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné považovať deň 05.10.2011 (oboznámenie sa s obsahom právneho stanoviska), kedy sa žalobca o neplatnosti dohôd o vykonaní práce skutočne

dozvedel. Okamih samotného uzavretia predmetných dohôd nemôže vyvolávať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko samotným uzavretím dohôd k vzniku bezdôvodného obohatenia ešte nedošlo a navyše pôvodné vedenie žalobcu malo za to, že tieto dohody sú platnými právnymi úkonmi. Plynutie subjektívnej premlčacej lehoty je viazané na reálnu vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na úkor žalobcu obohatil. Ak žalobca (jeho predchádzajúce vedenie) považovalo v čase uzatvárania dohôd tieto za platné právne úkony a odmeny z nich poskytnuté za oprávnené, nemožno hovoriť, že žalobca v čase ich uzatvárania vedel, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu. To, že to vedieť mal, nie je pre plynutie subjektívnej premlčacej lehoty podstatné. Pre ustálenie okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je možné považovať až okamih upozornenia účastníka zmluvy na jej neplatnosť, napríklad kontrolnými orgánmi (rada fondu, dozorná rada fondu na podnet Národnej rady SR). Uzatvorením dohôd o vykonaní práce medzi fondom a žalovanou došlo k vzniku rozporu so zákonom č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde a k obchádzaniu zákona, čo má za následok neplatnosť predmetných dohôd. Je nutné sledovať účel a zmysel ust. § 5 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde, z ktorého vyplýva, aby osoby disponujúce riadiacou, resp. kontrolnou mocou vo fonde neboli z inej svojej pozície podriadené napr. osobe, ktorá disponuje mocou výkonnou. Uvedené vyplýva aj zo štatútu fondu, ktorý upravuje podrobnosti o činnosti fondu. Keďže zákon č. 311/2001 Z.z. nerieši otázku neplatnosti právneho úkonu, s výnimkou § 17 zákona č. 311/2001 Z.z., ktorý však vzhľadom na jeho obsah nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec s poukazom na dôvody neplatnosti dohôd o vykonaní práce uvádzané žalobcom, je potrebné s odkazom na § 1 Zákonníka práce aplikovať lex generalis, t.j. Občiansky zákonník. Navyše vykonávanie závislej práce je jednou z povinných náležitostí, aby došlo k naplneniu pojmu zamestnanec, v opačnom prípade je aplikácia Zákonníka práce bez ďalšieho vylúčená. Úzus, resp. pravidlo, ktoré platilo vo fonde dlhšie časové obdobie, avšak bolo v rozpore so zákonom, nemá viažuce sa účinky.

K otázke nezávislosti výkonu funkcie člena rady fondu (ktorý nemôže byť zamestnancom fondu a predovšetkým v podriadenosti od riaditeľa fondu, keďže ho okrem iného vymenúva a odvoláva a určuje aj jeho mzdu) odvolací súd dodáva, že ak žalovaná mala záujem byť odmeňovaná fondom na základe uzavretých dohôd, mohla sa dobrovoľne vzdať členstva v rade a následne vykonávať pre fond práce na základe dohody o vykonaní prác. Za tieto práce však nemohla byť odmeňovaná ako člen rady fondu, nakoľko sa tým dostávala do finančnej závislosti od riaditeľa fondu. Podstatou výkonu funkcie člena rady fondu, je to, že táto funkcia je čestná a predovšetkým nezávislá na riaditeľovi fondu (ktorého členovia rady fondu vymenúvajú a odvolávajú a určujú jeho mzdu), čo v prípade uzatvárania dohôd o vykonaní práce medzi riaditeľom fondu a členom rady fondu splnené nie je. Navyše žalovaná, ako členka rady fondu, si v rámci výkonu svojej schvaľovacej kompetencie schvaľovala to, čo sama mala vypracovať na podklade uzavretých dohôd, a teda neschvaľovala predložené materiály, ale materiály ňou samotnou vypracované, čo mohlo ovplyvňovať i nezávislosť jej rozhodovania. Až zákonom č. 396/2012 Z.z. o Fonde na podporu vzdelávania (§ 2 ods. 4, 5) bolo s účinnosťou od 01.01.2013 zavedené odmeňovanie členov rady fondu a členov dozornej rady fondu, dovtedy bola táto funkcia čestná a bezodplatná.

Žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti a argumenty, ktoré by spochybnili správnosť záverov súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že kompetencie člena rady nemajú výlučne rozhodovací/schvaľovací charakter, ale povinnosťou člena rady bolo vykonávať aj iné povinnosti a úlohy. Rozhodovací a schvaľovací proces je potrebné v tomto smere vykladať v širšom zmysle slova a zahŕňa aj naštudovanie materiálu, predkladanie pripomienok, resp. doplňujúcich návrhov, atď.. Zákonný výpočet kompetencií člena rady fondu je demonštratívny a je potrebné zohľadniť aj štatút fondu. Ak zákon č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde určuje, že činnosť fondu je bližšie upravená v štatúte fondu, zmysle ktorého člen rady fondu môže predkladať rôzne návrhy a podnety a zároveň má zákonnú zodpovednosť za správu a riadenie činnosti fondu, musia byť v náplni funkcie člena rady fondu aj iné úlohy a povinnosti ako rozhodovanie o predložených otázkach. Takmer všetky činnosti obsiahnuté v dohodách o vykonaní práce sa týkali poskytovania pôžičiek študentom, čo je jedna z primárnych zákonných úloh, ktoré má fond vykonávať.

Súd prvého stupňa správne poukázal na uznesenia, ktorými boli členom rady uložené úlohy na vypracovanie na zasadnutiach rady a dozornej rady fondu z titulu výkonu ich čestnej funkcie, pričom išlo o totožné úlohy, ktoré mala žalovaná vykonať aj na základe dohôd o vykonaní práce, napr. uznesenie č. 5 z 16.12.2009, uznesenie č. 3 z 16.03.2010, uznesenie zo dňa 22.04.2010. Z obsahu spisového materiálu, konkrétne z obsahu uznesenia č. 5 z 16.12.2009 vyplýva, že do budúceho zasadnutia členovia rady fondu predložia fondu návrhy a podnety k uzneseniu vlády č. 734 zo dňa 14.10.2009 (kontrola vypracovania tejto úlohy bola vykonaná dňa 16.03.2010), pričom predmetom dohody o vykonaní práce zo dňa 11.03.2010 bolo rovnako rozpracovať uznesenie vlády č. 734. Z uvedeného vyplýva, že na

zasadnutí rady fondu, ktoré predchádzalo uzatvoreniu konkrétnej dohody o vykonaní práce, boli členom rady fondu ukladané úlohy s totožným obsahom, ako boli úlohy uvedené v neskôr uzatvorenej dohode o vykonaní práce medzi žalobcom a žalovanou.

Súd prvého stupňa preto dospel k správne záveru, že predmet činností, ktorý bol obsahom dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom a štatútom vymedzeného rámca úloh člena rady fondu. S poukazom na uvedené je zrejmé, že žalovaná si len plnila svoju funkciu člena rady fondu, ktorá bola čestná, a preto je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi ním poskytnuté plnenie a žalobca nemá voči žalovanej žiadnu regresnú povinnosť z titulu „spotrebovaných“ plnení. S poukazom na uvedený právny záver je potrebné zdôrazniť, že za uvedených okolností hodnotiť, či žalovaná činnosti z neplatných dohôd o vykonaní práce v prospech žalobcu vykonala, alebo nevykonala je nad rámec. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že ak žalovaná vykonala činnosti z dohôd o vykonaní práce v prospech fondu, tak fond od nej prijal iba plnenie, ktoré jej vyplývalo z titulu výkonu jej čestnej (bezodplatnej) funkcie člena rady fondu (t.j. plnila iba svoju zákonnú povinnosť) a žalovaná je aj v takom prípade povinná žalobcom poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Napriek uvedenému, vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by činnosti obsiahnuté v označených dohodách o vykonaní práce boli žalovanou skutočne vykonané. V tomto smere dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú, aby preukázala, že pre žalobcu skutočne vykonala dohodnuté práce (dokazovať bolo možné iba existenciu výstupov žalovanej a nie ich neexistenciu). Žalovaná si síce splnila svoju povinnosť tvrdenia (keď tvrdila, že práce pre žalobcu vykonala), avšak nespĺnila si v tomto smere aj svoju dôkaznú povinnosť (t.j. nepredložila o tomto svojom tvrdení relevantný dôkaz). Nakoľko jej výstupy (z hľadiska charakteru zadaných prác) mali byť nepochybne predkladané v písomnej forme (čo potvrdili aj svedkovia I.. S., I.. Q., U.. Š.), takýmto dôkazom je predovšetkým ich písomné spracovanie, čo však žalovaná nepredložila s výnimkou jedného výstupu, ktorý však nesúvisel so žiadanou úlohou zadanou v dohodách o vykonaní práce. V tomto smere nie je dostatočným preukázaním odovzdania konkrétnych výstupov spracovaných žalovanou to, že niektorí svedkovia pripustili, že si žalovaná úlohy splnila, nakoľko svedkovia sa vyjadrovali iba vo všeobecnej rovine, avšak žiaden z nich nekonkretizoval, aký konkrétny výstup a kedy žalovaná predložila (svedok L.. B. dokonca pripustil, že niektoré práce (neuviedol kto ich vykonal) boli „odfláknuté“). Dôkaz, ktorý by nespochybniteľne preukazoval, že žalovaná skutočne vykonala práce (výstupy) na podklade jednotlivých dohôd, žalovaná nepredložila. Takýmto dôkazom by boli práve výstupy, ktoré mali byť žalovanou vykonané. Samotné uzavretie dohody toho dôkazom nie je, nakoľko dohoda preukazuje iba vznik zmluvného záväzku, avšak samotným plnením (výstupom) nie je. Navyše ak zmluvne dohodnutú odvedenú prácu mohla ako odborníčka vykonávať výlučne žalovaná, nemôžu riadne vykonanie týchto prác hodnotiť subjekty (svedkovia), ktorí nemuseli mať odborné vedomosti o správnosti vykonaných prác, resp. nemuseli mať vedomosť o tom, ako takýto výstup mal vyzerať. Ak teda žalovaná chcela výkon svojich prác v konaní preukázať, bola povinná o tom predložiť taký dôkaz, ktorý by vyvrátil akékoľvek podozrenia, že práce na základe uzavretých dohôd nevykonala. Samotná možnosť (pripustenie), že takéto práce zrejme vykonala, takýmto dôkazom nie je. Za danej situácie nebolo potom potrebné vykonať dokazovanie ohľadom hodnoty činností uvedených v dohodách o vykonaní práce.

Relevantným argumentom, pre ktorý je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi ním poskytnuté plnenie, je právny úsudok, že činnosti, ktoré žalovaná mala vykonať na základe dohôd o vykonaní práce boli súčasťou jej funkcie člena rady fondu a vyplývali z jej zákonného a štatútom vymedzeného rozsahu. Predmetné činnosti priamo súviseli so základnou úlohou fondu, ktorou je rozhodovanie o poskytnutí pôžičiek študentom

Správne súd prvého stupňa rozhodol aj o príslušenstve žalovanej pohľadávky, keď žalobca listom zo dňa 04.12.2012 požiadal žalovanú o vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 563 Občianskeho zákonníka), v ktorom uviedol 3 dňovú lehotu na vrátenie poskytnutého plnenia, ktorý list žalovaná obdržala dňa 10.12.2012, a teda prvým dňom jej omeškania bol deň 14.12.2012. Výšku úrokov z omeškania správne ustálil s poukazom na ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o trovách prvostupňového konania, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zmenil podľa § 220 O.s.p., keď mal za to, že žalobcovi s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. prináleží okrem náhrady trov konania (1.059,- eur) a priznanej náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 4.715,82 eur aj náhrada trov právneho zastúpenia za ďalšie dva úkony právnej služby - vyjadrenie zo dňa 17.07.2013 a vyjadrenie zo dňa 27.10.2014, t. j. 2 x 253,94 eur, 1 x 7,81 eur, 1 x 8,04 eur režijný paušál, vrátane príslušnej sadzby DPH (20%), spolu 628,47 eur.

K tomuto odvolací súd uvádza, že žalobca vo vyjadrení zo dňa 17.07.2013 písomne reagoval na vznesenú námietku premĺčania žalovanou na pojednávaní konanom dňa 24.06.2013, a preto nemožno tento úkon právnej služby považovať za neúčelne vynaložený, keďže nepochybne smeroval k ochrane práv žalobcu. Žiaden zákon účastníkovi konania neukladá povinnosť uskutočniť právnu argumentáciu výlučne na pojednávaní, ale je možné tak urobiť aj písomne vo forme vyjadrenia. Rovnako tak vyjadrenie žalobcu zo dňa 27.10.2014 smerovalo k ochrane práv žalobcu (a k meritu veci), keď žalobca v ňom podrobne popisuje (s ohľadom na zápisnice zo dňa 16.12.2009, 16.03.2010, 22.04.2010, 17.12.2010) skutočnosti pre ktoré činnosti, ktoré boli obsahom dohôd o vykonaní práce, spadali do rámca výkonu funkcie člena rady fondu. Tieto skutočnosti pritom neboli obsahom doposiaľ vykonanej písomnej argumentácie žalobcu. Vo zvyšku odvolacej argumentácie žalobcu sa však odvolací súd nestotožnil s tým, že zvyšné úkony právnej služby, za ktoré nebola žalobcovi priznaná odmena, boli úkonmi účelne vynaloženými pre uplatňovanie a bránenie práv žalobcu. V tomto smere odvolací súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách prvostupňového konania podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 1.059,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní vo výške 5.344,29 eur. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a žalobcovi (úspešnému v odvolacom konaní vo veci samej) priznal náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 253,94 eur, 1 x 8,58 eur režijný paušál a príslušnú sadzbu DPH (20%) t.j. 315 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.